EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 25 | Actualitzat el 02/09/2015 a les 08:00

L'últim esforç?

Moment històric, transcendent, crucial... Tots aquests adjectius han estat utilitzats per descriure el procés polític que viu Catalunya des de fa cinc anys i del qual -ara sí!? ens atansem al moment culminant.

Si ens mirem l'actualitat catalana en relació a la història (passada, present i futura) de la humanitat veurem que, al capdavall, sigui quin sigui el resultat del procés, l'òrbita terrestre restarà intacta i el món tampoc no variarà pas gaire. Fa dos mil anys no existíem com a poble (ni nosaltres, ni pràcticament cap dels que avui presumeixen de ser grans potències polítiques, econòmiques o culturals) i aneu a saber com serà el planeta quan hagin passat dos mil·lennis més.

¿Això vol dir que hauríem de relativitzar la importància que donem a allò que s'esdevindrà en els propers mesos? De cap manera. És inevitable que, humans com som, centrem els nostres interessos en allò que ens és proper: el país, el present, aquells que tenim a prop... I és per això que sabem que els propers mesos passaran coses d'una importància cabdal, que afectaran tots aquests elements de proximitat. Els qui estem il·lusionats amb la creació d'un nou estat sabem que, per a nosaltres, ha de ser ara o mai. Per tant, malgrat la convicció que ens en sortirem, estem amb l'ai al cor.

Si guanyés l'unionisme ho hauríem d'acceptar. I, arribat el cas, ho acceptaríem, amb totes les conseqüències. Això, però, no vol dir que renunciéssim a continuar lluitant pel nostre objectiu. Renunciaríem, a tot estirar, a assolir-lo nosaltres. La nostra generació hauria perdut la seva oportunitat i, si de cas, haurien de ser els nostres fills o els nostres néts qui, d'aquí a aneu a saber quan, trobarien de nou la conjuntura per recuperar les aspiracions que ara mateix defensem molts catalans (només les urnes poden certificar si som, o no, una majoria). En una hipotètica derrota de l'independentisme, doncs, la nostra seria una generació cremada per a la causa. Hauríem abocat massa esforç i hauríem invertit massa esperances per acceptar la derrota com a passatgera. La nostra generació ja ha participat en massa manifestacions, cadenes humanes i concerts per la llibertat per, ara, assumir la derrota i començar de zero. Catalunya potser acabaria assolint la independència, però nosaltres ja no ho veuríem.

Caldrà, per tant, que aquells que desitgem viure en una Catalunya sobirana (que pugui decidir la seva fesomia política, cultural, social i econòmica), dediquem una darrera empenta, tan ferma com il·lusionada, a aconseguir-ho. Parlem-ne amb els indecisos, mantinguem-nos ferms en les nostres conviccions, omplim la Meridiana... El resultat del 27-S -sigui quin sigui? no satisfarà tothom, és clar, però sí a la majoria, que és del que es tracta en democràcia.